

Deen, Mathijs – Brutus heeft honger

Thomas Rap, 94 pagina's

Eerder al las ik *Over oude wegen* en *De wadden* van deze schrijver en ik was daarover dermate enthousiast dat ik mij meteen zijn eerdere *Brutus heeft honger* aanschafte. Dit keer gaat het om vierenvestig korte verhalen van telkens anderhalve pagina. En ook hier volgt Deen hetzelfde procedé als in zijn andere boeken: hij vertelt zijn verhalen aan de hand van specifieke momenten in de tijd. Was het thema in de beide andere boeken duidelijk, in *Brutus heeft honger* vertelt de schrijver anekdotes uit het leven van personen die daadwerkelijk hebben bestaan, de geschiedenis heeft over hen verteld.

Of de verhalen zelf ooit werkelijkheid waren zullen we nooit weten. Erg waarschijnlijk is het niet. En toch weet Deen ons er (bijna) van te overtuigen dat zijn versie zo maar zou hebben kunnen plaatsvinden. En zo lezen we prachtige verhalen – hoe kort ze ook zijn, het blijven verhalen – over het lot van vrouwen, van een keizer die de hele wereld onder controle heeft maar niet zijn neus, over Darwin die in Chili wilde aardappels vindt en van een boerenzoon die Napoleon naar Rusland moet volgen maar daarna nooit meer dezelfde zal zijn. En nog heel veel meer.

Telkens weet Deen taal te vinden die van deze korte verhalen juweeltjes maakt. Ieder verhaal is werkelijk een genot om te lezen. En iedere keer weer betreur je het dat het al uit is. En ze overtuigen, stuk voor stuk. Anders gezegd: Mathijs Deen kan schrijven. Dat er nog veel werk van hem mag volgen.

Enno Nuy

Mei 2018